

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ד - חלק כ"ט

קונטרס 719

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

דוחקין דעבדין לישראל בגלותא מקרב פורקנא כמו שאמרו: "אנרא דבלה דוחקא", ולכך כל הקללות הן לטובתן לקרב הגאולה, ואף על פי כן לא נתקררה דעתו עד שאמר ירהבו נער בזקן, שאז וודאי אתי משיחא דבעקבות משיחא חוצפא יסגי, והענין של החוצפא ההיא כי מעמידין דיין ופרנס שאינו הגון, ואמרו (סנהדרין ז') כל המעמיד דיין שאינו הגון כאילו נוטע אשירה וכו', ובירושלמי קראם אלהי בסף ואלהי זהב (עיי' שם במהרש"א) ולכך נערים פני זקנים ילבינו, אבל זקנים יעמדו מפני נערים מי הכריחן לכך, אלא שגברה החוצפא והוא אף בזקנים ובכולם גם בגדולי הדור, ואמרו (סוטה מ"א) בשעה שהחניפו לאגריפס המלך נתחייבו שונאיהם של ישראל שבאותו הדור כליה, ולפיכך נתחייבו ישראל שבאותו הדור דווקא. א"ל וכי משוא פנים יש בדבר, בשלמא על סעודתו לא מצינו בפירוש שנתחייבו כליה אבל עבודה זרה קשה, א"ל הם לא עשו אלא לפנים מחמת יראה שהם בעלי אגרופין על פי פקודת השרים מעובדי כוכבים כמ"ש בירושלמי, אף הקדוש ברוך הוא לא עשה אלא לפנים.

פירוש הגר"א ע"ד הרמז מגילת אסתר א'

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כז.

החתם סופר זי"ע

**בעקבתא דמשיחא יעמדו מנהיגים לישראל בעלי זרוע
מהערב רב – אם כן יהיו המנהיגים חס ושלוים אז...
שלא יזכר שם ישראל עוד ה"ו – אך קיום היהדות
יהיה, שלא יגורו מפניהם אם יאמרו נגד התורה
וקבלת האבות**

מובא בספר לב העברי חלק א' דף ל"ג ע"ב, וזה לשונו: בעשרה מאמרות דורש מאמר מתניתין דסוף סוטה, בעיקבתא דמשיחא אז רק היראים אשר יהיה להם אומץ דקדושה לא ישאו פני גדול, ולא יגורו מפני איש אלא יעמדו בתוקף עוז על אמונתם עד ביאת הגואל, וכעין זה שמעתי מעשה הנעשה אצל רבינו זצ"ל, (מובא דבריו בספר חוט המשולש דף מ"ב קצת בשינוי לשון).

פעם אחת היה רבינו (החתם סופר) זצ"ל בקיץ מקום סמוך לקהילתנו פרעשבורג לשאוב אויר צח, ותמיד דר במדור בית נכרי, פעם אירע שהיה משנה דירתו והלך לגור אצל בן ברית איש נכבד וירא אלוקים, אבל היה עם הארץ גדול, ולא עברו ימים, עד ששמע רבינו שהבעל האכסניא מדבר עליו מאוד, ושלה תיכף, לקראתו אם אמת הוא, וענה כי אמת הדבר ושאלו מה ראית ממני, והשיב שראיתי מאחורי הדלת את רבינו שישב לסעוד בצהרים בשבת קודש בלי קידוש, ואיזה יהודי אוכל בלא קידוש, והוא לא ידע כי כבר קידש אחת תפילת שחרית, ובלילה הרחר רבינו ז"ל על מה עשה לו ה', היא סיבה שלעת זקנותו יאמרו עליו בפומבי שהוא עברייך, ועלה בדעתו מפני שעבר על דברי חכמינו וזכרונם לברכה עם הארץ חסיד אסור לדור בשכנותו, ועדיין לא נתיישב בדעתו, כי אמר הלא הייתי יודע מהגמרא הזאת, ולמה לא נתן ה'

ערום מינה, מפל מה דלעילא מן אימא
 עלאה דאיהי תשובה חאב, ואסתלקו מגייה,
 ואי לאו דקמת עמיה תשובה וגלת עמיה, הנה
 אתאביד מפל וכל, ובגין דא (תהלים קל א) אם
 עונות תשמר י"ה אדנ"י מי יעמוד, מי יעמוד
 ודאי, ובגין דא ובפשעיעכם שלחה אמכם (ישעיהו
 נ א). ההיא דאתמר בה (דברים כב ז) שלח תשלח
 את האם, את לאסגאה שכינתא תתאה עמה.
 אימא עלאה קמת באדם, ואימא תתאה
 בהבל, דחובא דאדם רב הנה מדהבל,
 ובגין דא ברי א"י מן אהי"ה, איהו א"י דחב
 ביה הבל, ואסתלקו ואשתארת (נ"א מן ואסתלק
 ואשתארו). ה"ה, ובגין דא א"י הבל אחיה,
 ואיהו א"י מן אדנ"י, ואשתאר ד"ן מן אדנ"י,
 חובא דאדם גרם דאסתלק י"ו מן יהו"ה,
 ואשתאר ה"ה.

אמר ליה אפא והא י"ו הנה ליה למהוי ו"י,
 אמר ליה ברי ודאי דא רזא דחב
 במחשבה עלאה, דאסתלק י' מן א, ואשתארת
 ו"י, בגין דאסתלק מתמן עלת העלות דאיהו
 מחשבה סתימא באת י' מן א, דלית יחודא
 (ס"א מחשבה) בר מגייה, והכא רזא דלא אתגלייא
 עד השתא, ודא איהו פי ידע שמי יקראני
 ואענהו (תהלים צא יד), שם י', דלית לעילא מגייה
 כלל, אלא ההוא דברא כללא, ולית מאן דברא
 ליה, דאית בורא דאתברי, כגון מיא דאיהו
 ברא לעשפים וגדל לון ואיהו אתברי, אבל
 האי ברא ולא אתברי, איהו דלית אל"ה לעילא
 מגייה.

אמר ליה אפא מאי או"י הו"י, אמר ליה
 ברי האי איהו בד אסתלק א מן אהי"ה,
 עם י"ו מן יהו"ה, אתעביד או"י, אמר ליה,
 אי הכי האי א דתמן ו"י לעילא מן א' מן אהי"ה איהי, ומפל שמהן,

מפל מה שלמעלה מן האם
 העליונה, שהיא תשובה, הוא
 חטא, והסתלקו ממנו, ואם לא
 שעמדה עמו תשובה וגלתה עמו,
 היה נאבד מכל וכל, ומשום זה
 אם עונות תשמר י"ה אדנ"י מי
 יעמוד, מי יעמד ודאי, ומשום זה
 ובפשעיעכם שלחה אמכם, אותה
 שנאמר בה שלח תשלח את האם,
 את לרבות שכינה תחתונה עמה.
 האם העליונה עמדה עם אדם,
 והאם התחתונה עם הבל,
 שחטאו של אדם היה גדול משל
 הבל, ומשום זה, בני, א"י מן
 אהי"ה, הוא א"י שחטא בו הבל
 אחיה, והסתלקו, ונשאר (והסתלק
 ונשאר) ה"ה, ומשום זה א"י הבל
 אחיה, והוא א"י מן אדנ"י,
 ונשאר ד"ן מן אדנ"י, החטא
 שגרם אדם שהסתלק י"ו מן
 יהו"ה, ונשאר ה"ה.

אמר לו: אפא, והרי י"ו היה לו
 להיות ו"י? אמר לו: בני, ודאי
 זה הסוד שחטא במחשבה
 העליונה, שהסתלק י' מן א'
 ונשאר ה"ה, משום שהסתלק
 משם עלת העלות, שהוא
 מחשבה סתומה באות י' מן א',
 שאין יחוד (מחשבה) חוץ ממנו,
 וכאן סוד שלא התגלה עד עכשו,
 וזהו פי ידע שמי יקראני ואענהו,
 שם י' שאין למעלה ממנו כלל,
 אלא אותו שברא הכל, ואין מי
 שברא אותו, שיש בורא שברא,
 כמו מים שהוא בורא את
 העשבים ומגדל אותם והוא
 נברא, אבל זה ברא ולא נברא,
 הוא שאין אל"ה למעלה ממנו.
 אמר לו: אפא, מה זה או"י
 הו"י? אמר לו: בני, זהו
 כשהסתלק א מן אהי"ה, עם י"ו
 מן יהו"ה נעשה או"י. אמר לו:

מפל שמהן,

אם כן, הא' הוא ששם ו"י למעלה מן א', מן אהי"ה היא, ומכל השמות. אמר לו: בני, יש א שהיא בדמות זה: יו"ד, י למעלה ו' באמצע ד' למטה, וזו א' מן אהי"ה, א' מן אדנ"י, אבל הא' הזו, סופה פתחלתה, ופתחלתה כסופה, ובה אמר עלת העלות אני ראשון ואני אחרון, ובאות ו' של האמצע ומבלעדי אין אלהי"ם.

אמר לו: הרי ודאי התגלה לי מה שלא ידעתי עד עכשו ולא עתיד להתגלות עד הימים שיבא מלך המשיח. אמר לו: אם כן, נודע שיש אדם קדמון לכל קדומים, ויש אדם אחר. אמר לו: בני, כן הוא ודאי, האדם שברא אותו עלת העלות בדמותו, סתום וגנוז, זה גרם שהסתלק עלת העלות. אדם השני חטא במחשבה, ואדם שלישי חטא במעשה, ששלושה אדם הם, אדם של בריאה, אדם של יצירה, ואדם של עשיה, שאין כל החטאים שווים.

אמר לו: בני, עם כל זה היתה ה' עומדת לפני אדם, אחר שבאו ערב רב ועשו את העגל, גרמו שתסתלק ה' לו"י ונעשתה הו"י, ומי גרם את זה? הוי גוי חוטא, ונשארה ה' אחרונה יחידה. זהו שכתוב איכה ישבה בדר, שבתחלה ותלכנה שתיהן, ה"ה, אחר כן הסתלקה ה' העליונה, ונשארה ה' התחתונה יחידה. אחר שהתערבו טוב עם רע, מה שהפריד הקדוש ברוף הוא, זהו שכתוב ויבדל אלהי"ם בין האור ובין החשך, גרמו שגלתה שכינה והתערבה בין האמות של העולם (בין אמות העולם ובניה עמה) ושומרת אותם (לשמר אותם) בגלות. באותו

אמר ליה ברי אית א' דאיהי בדיוקנא דא יו"ד, י' לעילא ו' באמצע ד' לתתא, ודא א' מן אהי"ה, א' מן אדנ"י, אבל האי א סופה פתחלתה ותחלתה כסופה, ובה אמר עלת העלות אני ראשון ואני אחרון (ישעיהו מד).

ו. ובאת ו' דאמצעיתא ומבלעדי אין אלהי"ם. אמר ליה הא ודאי אתגליא לי מה דלא ידענא עד השתא, ולא עתיד לאתגליא עד יומין דייתי מלכא משיחא, אמר ליה אי הכי אשתמודע דאית אדם קדמון לכל קדומים, ואית אדם אחרא, אמר ליה ברי הכי הוא ודאי, אדם דברא ליה עלת העלות בדיוקנא דיליה סתים וגניז, האי גרם דאסתלק עלת העלות, אדם תניינא חאב במחשבה, ואדם תליתאה חאב במעשה, דתלת אדם אינון, אדם דבריאה, אדם דיצירה, אדם דעשיה, דלאו כל חובין שוין.

אמר ליה ברי עם כל דא הוה ה' קיימא קמיה דאדם, בטר דאתו ערב רב ועבדו ית עגלא, גרמו דאסתלק ה' לגבי ו"י, ואתעביד הו"י, ומאן גרם דא, הוי גוי חוטא (ישעיהו א).
ד. ואשתארת ה' בתראה יחידה, דא הוא דכתיב (איכה א) איכה ישבה בדר, דבבדמייתא ותלכנה שתיהן (רות א יט) ה"ה, לבתר אסתלקת ה' עלאה, אשתארת ה' תתאה בתראה יחידה, בטר דאתערבו טוב עם רע, מה דאפריש קודשא בריה הוא, דא הוא דכתיב (בראשית א).
ה. ויבדל אלהי"ם בין האור ובין החשך, גרמו דגלת שכינתא ואתערבת בין אומין דעלמא, (ס"א בין אומין דעלמא ובנהא עמה) ומנטרא לון (ס"א לנטרא לה) בגלותא, בההוא זמנא נחית קודשא בריה הוא בכל אתווי דאסתלקו בגלותא, דא

זמן יורד הקדוש ברוך הוא בכל
אותיותיו שהסתלקו בגלות. זהו
שכתוב אני יהוה הוא שמי
וכבודי לאחר לא אתן כו'.

תקון עשרים, ואחד ועשרים
בראשית ברא אלהים, אלהים
מ"י אל"ה, עליו נאמר שאו מרום
עיניכם וראו מ"י ברא אל"ה.
בראשית, ירדו שם שני זקנים,
ואומרים התעסקנו במה
שהיינו, וראנו לא היינו (ולא היינו),
וזה כו', שני ראשית.

הנה תקון העליון ירד ביניהם.
אמר: הרי אנו אחד ושלש היינו,
וכעת אנו אחד, אלהים ודאי,
מ"י ברא אל"ה, מי ברא באלו
השלש, והיא רביעית ושביעית
(חמישית) ותשיעית).

בראשית הם ששה זקנים, ומי
הם? את השמים ואת הארץ, הרי
אנו שבעה, ושלשה גנוזים
עליהם.

בשבעת הזקנים הללו וכת, שבת
יחידה כנגדם שבעה, ומשום זה
הרי אנו שבעה שבועות, עלם
אחד היה מזנב אחריהם.

ואלו הזקנים פגשו את המנורה
הקדושה וחבריו, אמרו לו: רבי
רבי, אמה וחברך מצאתם עלם
אחד שהוא בדרך מזנב אחרים?
אמר להם: פגשנו מחנות רבים
שהיו באים מהקרב של הנחש,
והם מחנות המלאכים שיורדים
מזרזים לקבל התפלות, מצד של
חמשים האותיות שבהן מיוחדים
ישראל בכל יום, שבהם וחמשים
עלו בני ישראל מארץ מצרים,
שהמלאכים שיורדים לערוך
הקרב, שממנים על תפלות, כלם
היו יורדים (שלים) בתקף הגבורה,

הוא דכתיב (ישעיה מב ח) אני יהוה הוא שמי
וכבודי לאחר לא אתן וכו'. (דף מב ע"ב).

תקונא עשרין, וחד ועשרין
בראשית ברא אלהים, אלהים מ"י אל"ה,
עליה אתמר (ישעיהו מ כו) שאו מרום
עיניכם וראו מי ברא אל"ה.

בראשית, נחתו תמן תרין סבין, ואמרין
אתעסקנא במה דהויתון ואנן לא
הוינן (נ"א ולא הוינן), ודא ב' תרין ראשית.

הא סבא עלאה קא נחית בינייהו, אמר הא
אנן חד, ותלת הוינן וכען אנן חד,
אלהים ודאי מ"י ברא אלה, מ"י ברא באלין
תלת, ואיהי רביעאה, ושביעאה, (ס"א
וחמשה), (וס"א ותשיעאה).

בראשית אינון שית סבין, ומאן נינהו את
השמים, ואת הארץ, הא אנן שבעה
ותלת גניזין עלייהו.

בארין שבעה סבין וכת שבת יחידה לקבליהו
שבעה, ובגין דא הא אנן שבעה
שבועות, חד עולימא הוה מזנב אבתייהו.
וארין סבין אערעו בבוצינא קדישא וחברוי,
אמרו ליה רבי רבי, אנת וחברך
אשפחתון חד עולימא דאיהו בארחה מזנב
אבתייכו.

אמר לון, אערענא במשריין סגי אין דהו קא
אתיין מקרבא דחויא, ואנון משריין
דמלאכין דנחתין מזרזן לקבלא צלותין,
מסטרא דחמשין אתון דמיחדין ישראל בכל
יומא, דבהון וחמושים עלו בני ישראל מארץ
מצרים (שמות יג יט), דמלאכין דנחתין לאגחא
קרבא, דקא ממנן על צלותין, פלהו הוה נחתין
(ס"א סלקין) בתוקפא דגבורה, פד נצחין לחויא, וכמה חילין דיליה דקא

רָדְפִין אַבְתְּרִייהוּ, בְּכַמָּה חוּבִין דִּישְׂרָאֵל,
וְאֵינוֹן מְאָרִי צְלוֹתִין, וּמִסְתַּפְלִין בְּשֵׁם יְהו"ה
דְּאִיהִי בִינָה, דְנַחְתָּא עֲלֵייהוּ בְתוּקָפָא דְגַבְנָרָה,
פְּלָהוּ נַפְלִין מְקִימִינָהוּ, וְאַתְקִיִּים בְּהוּ סוּס
וּרְכַבּוּ רָמָה בַּיָּם (ש"ס טו א), דָּא יָם נ' שְׁעָרֵי בִינָה,
חֲמִשִּׁין אַתְוּוֹן דְקָרִיאַת שְׁמַע.

אָמְרוּ לִיהּ וּלְחַבְרֵיא הָהּ לְכוּ לְעֵינָא
לְאִסְתַּפְּלָא בְתַר הַהוּא דְמַזְנַב בְּתַר
צְלוֹתִין דְאֵינוֹן חֲלָשִׁין, וְלִית לֹוֹן רְשׁוּ לְסַלְקָא
עִם אַחְרָנִין וּלְפָרְחָא עִמָּהוֹן לְעֵילָא, וּבְגִין
אֵינוֹן צְלוֹתִין חֲלָשִׁין אַתְמַר (דבריים כה יח) וַיִּזְנַב בְּךָ
כָּל הַנְּחָשִׁים אַחֲרֶיךָ, (ישעיהו יא ח) דְנַעַר קָטָן נוֹהֵג
בָּם.

דְאֵיִין עֶשֶׂר סְלָקִין בְּיו"ד ה"א וּא"ו ה"י,
וְכָל חַד אֵית לִיהּ צְלוֹתִיהּ, וְאָם חֶסֶר
חַד מְנִייהו אֶפִּילוּ בְתַרְאָה, לָא סְלִיק צְלוֹתָא
דִּלִּיהּ עִמָּיה, בְּגִין דְאִיהוּ עֲנָא, וְלִית לִיהּ רְשׁוּ
לְסַלְקָא צְלוֹתִיהּ עִם אַחְרָנִין, פְּלָהוּ צְלוֹתִין
מִתַּעַפְכָּן לְסַלְקָא, עַד דְהָיָא צְלוֹתָא דְעֲנָא
סְלִיקַת, וּבְגִין דָּא תַּפְּלָה לְעֵנִי כִי יַעֲטוּף (תהלים
קב א), דְכֻלְּהוּ מִתַּעֲטָפִין בְּגִינָה, עַד דְאִיהִי סְלָקָא
עִמָּהוֹן, דְלִית פְּרוּדָא בָּהּ מְנִייהוּ.

וְצִלוֹתָא דְעֵנִי אִיהוּ שְׂכִינְתָא, מֵאֵן עֵנִי דָא
צָדִיק, וְהָאִי צְלוֹתָא אַתְקָרִיאַת עֲקֵב
לְגַבֵּי צְלוֹתִין אַחְרָנִין, וּבְגִינָה אַתְמַר אֶפִּילוּ
נַחֲשׁ פְּרוּף עַל עֲקֵבוּ לֹא יִפְסִיק, אַף עַל גַּב
דְסַחֲרִי לָהּ לְהָאִי נְקוּדָה דְאִיהִי קוּצָא דָאֵת ד',
בְּכַמָּה חוּבִין לְאוּלְפָּא קְטִיגוּרָא עַל בְּנוֹי
דְשְׂכִינְתָא, לֹא יִפְסִיק לְהָיָא נְקוּדָה, דְאָם
יִפְסִיק, בְּגִינָה אִסְתַּלַּק קוּצָא מִן ד' מִן אַחַד,
וְאִשְׁתַּאֲר אַחַר, דְאִיהוּ נַחֲשׁ פְּרוּף בְּעַקְבוּ,
דְבְגִין חוּיָא לֹא יִפְסִיק, וְלֹא אִסְתַּלַּק קוּצָא
דָאֵת ד' מִן אַחַד, אֲבָל בְּגִין עַקְרֵב אִסְתַּלַּק,

כְּשִׁמְנָצְחִים אֶת הַנְּחָשׁ, וְכַמָּה
חִילוֹת שְׁלוֹ שְׂרוּדְפִים אַחֲרֵיהֶם,
בְּכַמָּה חֲטָאִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְהֵם
בְּעֵלֵי תַפְלוֹת, וּמִסְתַּפְּלִים בְּשֵׁם
יְהו"ה שֶׁהִיא בִינָה, שְׂיִרְדַּת
עֲלֵיהֶם בְּתַקְףּ הַגְּבוּרָה, כְּלָם
נוֹפְלִים מְקִימָם, וּמִתְקִים בְּהֵם
סוּס וּרְכַבּוּ רָמָה בַּיָּם, זֶה יָם, נ' שְׁעָרֵי
בִינָה, חֲמִשִּׁים הָאוֹתִיוֹת שֶׁל
קָרִיאַת שְׁמַע.

אָמְרוּ לוֹ וּלְחַבְרִים: הִזְהֵר לְכֶם
לְעֵין לְהִסְתַּפֵּל אַחַר אוֹתוֹ שְׁמִזְנַב
אַחַר הַתַּפְלוֹת שֶׁל אוֹתָם שֶׁהֵם
חֲלָשׁוֹת, וְאֵין לְהֵן רְשׁוּת לְעֵלוֹת
עִם הָאֲחֵרוֹת וּלְפָרַח עִמָּן לְמַעְלָה,
וּבְשִׁבִיל אוֹתָן תַּפְלוֹת הַחֲלָשׁוֹת,
נֶאֱמַר וַיִּזְנַב בְּךָ כָּל הַנְּחָשִׁים

אַחֲרֶיךָ, שְׂנַעַר קָטָן נוֹהֵג בָּם.
שְׂאֵרֵי הָעֶשֶׂר עוֹלִים בְּיו"ד ה"א
וּא"ו ה"י, וְכָל אַחַד יֵשׁ אֶת
תַּפְּלוֹתוֹ, וְאָם חֶסֶר אַחַד מֵהֶם,
אֶפִּילוּ אַחְרוֹן, לֹא עוֹלָה הַתַּפְּלָה
שְׁלוֹ עִמּוֹ, מִשּׁוּם שֶׁהוּא עֵנִי, וְאֵין
לוֹ רְשׁוּת לְהַעֲלוֹת תַּפְּלוֹתוֹ עִם
הָאַחֲרִים, כָּל הַתַּפְלוֹת מִתַּעַפְכוֹת
לְעֵלוֹת, עַד שְׂאוֹתָהּ תַּפְּלָה שֶׁל
הָעֵנִי עוֹלָה, וּמִשּׁוּם זֶה תַּפְּלָה
לְעֵנִי כִי יַעֲטוּף, שְׂכַלָם מִתַּעֲטָפוֹת
בְּגִלְלָהּ, עַד שֶׁהִיא עוֹלָה עִמָּהֶם,
שְׂאֵין פְּרוּדָא בָּהּ מֵהֶם.

וְהַתַּפְּלוֹת הָעֵנִי הִיא שְׂכִינָה, מִי
הָעֵנִי? זֶה צָדִיק, וְהַתַּפְּלָה הִיא
נְקִרָאֵת עֲקֵב אֵל הַתַּפְּלוֹת
הָאַחֲרוֹת, וּבְגִלְלָהּ נֶאֱמַר אֶפִּילוּ
נַחֲשׁ פְּרוּף עַל עֲקֵבוּ לֹא יִפְסִיק,
אֵף עַל גַּב שְׂסוּכָב אֶת הַנְּקוּדָה הִיא
שֶׁהִיא הַקּוּץ שֶׁל אוֹת ד', בְּכַמָּה
חֲטָאִים לְלַמֵּד קְטִיגוּרָא עַל בְּנֵי
הַשְּׂכִינָה, לֹא יִפְסִיק אֶת אוֹתָהּ
נְקוּדָה, שְׂאָם יִפְסִיק, בְּגִלְלוֹ
מִסְתַּלַּק הַקּוּץ מִן ד' מִן אַחַד,
וְנִשְׂאֵר אַחַר, שֶׁהוּא נַחֲשׁ פְּרוּף
בְּעַקְבוּ, שְׂבְּגִלְל הַנְּחָשׁ לֹא יִפְסִיק,
וְלֹא מִסְתַּלַּק הַקּוּץ שֶׁל הָאוֹת ד'

מן אחד, אבל בשביל עקרב מסתלק
והוא פוסק, ובורח ממנו. זהו שכתוב
ויעזב בגדו בידה וינס ויצא החוצה.

בין כך הרי עלם הודמן להם, מחמר
אחר הבהמות. אמר להם: מה זה ויעזב
בגדו בידה? אלא עקרב הוא עקר ב',
שעקרה את בית השכינה, וזהו בגדו
של הנחש, של עבודה זרה, כשהנחש
בא להתחבר עם גוף אדם ישן,
שאמרת שככה עמי, חצופה זונה,
נאמר באות ברית וינס ויצא החוצה.
כ"ג נ"א, ומשום זה, אפלו נחש כרוף
על עקבו לא יפסיק, אף על גב שמסתיר
את אותה נקדה של אות ד', לא יפסיק,
שאם יפסיק, בגללו מסתלק הקוץ מד'
של אחד, ונשארו אחר, שהיא נחש
כרוף, משום שנחש לא יפסיק ולא
הסתלק, והוא פוסק ובורחת ממנו,
אבל עקרב יפסיק, כמו שעשה יוסף
הצדיק. זהו שכתוב וינח בגדו אצלה
וינס וכו'. בין כך הרי העלם הודמן
אליהם מחמר אחר הבהמות, אמר
להם: מה זה וינח בגדו אצלה וכו'?

אלא עקרב עקר ב', שעקר את בית
השכינה. פשוטו להתחבר עם
הצדיקים, צריך להפסיק ממנו ולא
ינה ממנו, ואפלו מן העור שלו. לך
לך, אומרים לנזיר, סביב סביב, ולפרס
אל תקרב, זהו שכתוב וינח בגדו
אצלה, העור של יצר הרע, וזהו בגדו
של הנחש עבודה זרה, כשהוא בא
להתחבר עם הצדיקים ואמרה שככה
עמי, חצופה זונה, נאמר באות ברית
וינס ויצא החוצה).

אמרו לו: מי אתה? אמר להם: אני
הוא בן של דג אחד ששט בים הגדול,
ובולע כל דגי הים, ומוציא אותם חיים
החוצה, ולפעמים הוא יוצא ביבשה
לקיים בו, וידגו לרב בקרב הארץ.
תמחו. אמרו לו: אחר שאין ברצונך
לצלול מי אתה ובנו של מי אתה, מי
הוא (מה הוא) אתר של מקומך? אמר
להם: אתר מקומי הוא מגדל אחד
שפורח באויר. תמחו.

ואיהו פוסק, וברח מגיה, הדא הוא
דכתיב (בראשית לט יב) ויעזב בגדו בידה וינס
ויצא החוצה.

אדהכי הא עולימא דקא אזדמן לגבייהו,
מחמר אחר בעירן, אמר לון מהו
ויעזב בגדו בידה, אלא עקרב איהי עקר
ב', דעקרת ביתא דשכינתא, ודא איהו בגדו
דחויא דעבודה זרה, כד חויא אתיא
לאתחברא עם גוף אדם ישן, דאמרת
שככה עמי, חצופה זונה, אתמר באות
ברית וינס ויצא החוצה.

(נ"א כ"ו) ובגין דא אפילו נחש כרוף על עקבו לא יפסיק, אף
על גב דסתיר לה להתיא נקודה דאת ד' לא יפסיק,
דאי יפסיק בגיניה אסתלק קוצא מן ד' דאחד ואשתאר אחר
דאיהו נחש כרוף בגין דחויא לא יפסיק ולא אסתלק, ואיהו
פוסק וברחת מגיה, אבל עקרב יפסיק, כמה דעבר יוסף צדיקא
הדא הוא דכתיב וינח בגדו אצלה וינס וכו'. אדהכי הא
עולימא קא אזדמן לגבייהו מחמר בתר בעירן, אמר לון מאי
וינח בגדו אצלה וכו', אלא עקרב עקר ב', דעקר ביתא
דשכינתא, כד בעיא לאתחברא עם צדיקיא צריך לאפסקא
מגיה, ולא יתהני מיניה ואפילו (דף מג ע"א) ממשכא דיליה,
לך לך אמרי נזירא סחור סחור לכרמא לא תקרב הדא הוא
דכתיב וינח בגדו אצלה, משכא דיצר הרע, ודא בגדו דחויא
עבודה זרה, כד איהו קא אתיא לאתחברא עם צדיקיא
ואמרה שככה עמי חצופה זונה, איתמר באות ברית וינס
ויצא החוצה).

אמרו ליה מאן אנת, אמר לון אנא איהו
ברא דנונא חדא, דשט בימא
רברבא, ובלע כל נונין דימא ואפיק להון
חיים לבר, ולזמנין איהו נפיק ביבשתא,
לקיימא ביה (בראשית מח טז), וידגו לרוב בקרב
הארץ, תוהו, אמרו ליה, בתר דלית רעותך
לגלאה מאן אנת וברא דמאן אנת, מאן
איהו (נ"א מאי איהו) אתר דדוכתך, אמר לון
אתר דדוכתי איהו מגדלא חדא דפרח
באזירא תוהו.

אָמְרוּ לוֹ: אֵל תֹּאמֶר לָנוּ דָבָר
(מלים) מִי הוּא אָבִיךָ? אָמַר לָהֶם:
אָבָא שְׁלִי הוּא דָג גְּדוֹל אַחַד,
שֶׁשָּׂצָמָא, הוּא פּוֹתֵחַ פִּי וּבּוֹלֵעַ
אֶת הַפִּיִּים שֶׁל הַיָּם, וְעַד שְׂבָעִים
(שבע) שָׁנִים לֹא חוֹזֵר הַיָּם לְתַקְפוֹ,
וְסוּד הַדָּבָר - יִבְטַח כִּי יִגִּיחַ יִרְדֵּן
אֵל פִּיהוּ, וְהוּא בּוֹלֵעַ כָּל כֶּף מִן
הַיָּם, וְאַתֶּם לֹא שְׂאֵבְתֶם מִמֶּנּוּ
אֶלָּא כַּד אַחַד, שֶׁהוּא עֹשִׂים
וְאַרְבָּעָה סַפְרֵי הַתּוֹרָה, אֵיךְ לֹא
הִכַּרְתֶּם אוֹתוֹ?

בְּאוֹתוֹ זְמַן נִזְכַּר רַבִּי אֶלְעָזָר
וְאָמַר: וְדַאי אַתָּה הוּא בְּנוֹ שֶׁל
רַב הַמְּנוּנָא סְבָא. שְׁמַחוּ בּוֹ
וְאָמְרוּ: בְּדַאי אִם אַתָּה הֵייתָ
בְּעוֹלָם הַזֶּה, הֵינְנוּ יוֹרְדִים מִן
הַסּוּסִים שְׁלָנוּ, וְהֵינְנוּ אֲנוּ
מַחְמָרִים אַחַר בְּהֵמוֹתֶיךָ.

אָמַר לָהֶם: אוֹתוֹ הִנָּחַשׁ שְׂאֵתֶם
עוֹרְכִים עִמּוֹ קָרֵב, אֵיךְ נִצְלַתֶם
מִמֶּנּוּ? שֶׁהוּא בּוֹלֵעַ וְהוֹרֵג, וְלֹא
עוֹד, אֶלָּא שֶׁהוּא הוֹרֵג אֶת אָדָם
הַרְאִשׁוֹן וְאֵת כָּל הַדּוֹרוֹת שְׂבָאוֹ
אַחֲרָיו, וְהַבַּת הִיא עַל הַמַּגְדָּל
שֶׁפּוֹרֵחַ בְּאִיּוֹר, וּמִכְרִיזִים בְּכָל יוֹם
בְּרַקִּיעַ, שְׁכָל מִי שֶׁהוֹרֵג אֶת הַנְּחֻשׁ
הַזֶּה, שְׁנוֹתָנִים לוֹ לְאַשָּׁה אֶת בַּת
מְלֶךְ הַפְּנִימִית מִמִּשְׁבְּצוֹת זֶהָב
לְבוּשָׁה, וְהַזֶּהָב הַזֶּה הוּא ז' יָמֵי
בְּרֵאשִׁית, ה' חֲמִשָּׁה אוֹר, ב' הִיא
ב' מִבְּרֵאשִׁית, עֲלֶיהָ נֶאֱמַר יָפָה
כְּלַבְנָה, תּוֹרָה שְׂבָעֵל פֶּה קוֹרְאִים
אוֹתָהּ בִּישִׁיבָה.

וּמְשׁוּם זֶה הַפְּרוּז מְכַרְזֵי: פֶּמָה
גְּבוּרִים פֶּמָה כְּעֲלֵי מַגְנֵים הַתְּפִנְסוֹ
בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ לְעֶרְךָ קָרֵב עִם
הַנְּחֻשׁ בִּשְׂבִילָהּ, וְכַמָּה מַגְנֵים
נִעֲשׂוּ פְסָקוֹת בִּשְׂבִיל בַּת הַמְּלֶךְ,
וַיִּפְּן כַּה וְכַה וַיִּרְא כִּי אֵין אִישׁ
(שמות יב), אֵין בָּהֶם שֶׁהוֹרֵג אֶת
הַנְּחֻשׁ עַד שִׁיבָא הֵהוּא שְׂנַאֲמַר
בּוֹ וַיִּפְּן כַּה וְכַה וַיִּפֶּן אֶת הַמְּצָרִי,
וּמְשׁוּם זֶה נֶאֱמַר עַד פִּי יָבֵא

אָמְרוּ לִיהִ לֹא תִימָא לָן מְדֵי (ס"א מ"ל), מֵאִי
אִיהוּ אָבוּךָ, אָמַר לוֹן אָבָא דִּילִי אִיהוּ
חַד נוֹנָא רַבְרָבָא, דְּכַד צָחִי, אֶפְתַּח פּוּמִיָּה וּבְלַעַ
מִיָּא דִּימָא, וְעַד שְׂבָעִין (ס"א שְׂבָעָה) שָׁנִין לֹא
הִדַּר יִמָּא לְתוֹקֶפִיָּה, וְרָזָא דְמַלְהָ יִבְטַח כִּי יִגִּיחַ
יִרְדֵּן אֵל פִּיהוּ (אויב מ כג), וְאִיהוּ בְלַע כָּל כֶּף מִן
יִמָּא, וְאַתּוֹן לֹא אֲשַׁתְּאַבְתּוֹן מִנִּיהָ אֶלָּא כַּד חַד,
דְּאִיהוּ כ"ד סַפְרֵי דְאוֹרִייתָא, אֵיךְ לֹא
אֲשַׁתְּמוּדְעַתּוֹן בִּיהָ.

בְּהַהוּא זְמַנָּא אֲדַפְרֵי רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר וְדַאי
אֲנִתְּ אִיהוּ בְרָא דְרַב הַמְּנוּנָא סְבָא,
חַדוּ בִּיהָ, וְאָמְרוּ. בְּדַאי אִי אֲנִתְּ הֵוִית בְּהֵאִי
עֲלֵמָא, הֵוִינָן קָא נַחְתִּין מִסּוּסוֹן דִּילָן, וְהֵוִינָן
אֲנִן מַחְמָרִין בְּתַר בְּעֶרְךָ.

אָמַר לוֹן, הֵהוּא חוּיָא דְאַתּוֹן מַגִּיחִין קָרָבָא
בִּיהָ אֵיךְ אֲשַׁתְּזַבְתּוֹן מִנִּיהָ, דְּאִיהוּ בְלַעַ
וְקָטִיל, וְלֹא עוֹד אֶלָּא דְאִיהוּ קָטִיל לְאָדָם
קַדְמָאָה, וְלְכָל דְרִין דְקָא אַתִּינָן אַבְתְּרִיָּה,
וּבְרַתָּא אִיהִי עַל מַגְדָּלָא דְפָרַח בְּאוֹרֵיָא,
וּמִכְרִיזִין בְּכָל יוֹמָא בְּרַקִּיעָא, דְכָל מָאן דְקָטִיל
לְהֵאִי חוּיָא, דִּיְהִיבִין לִיהִ לְאַנְתּוֹ בַּת מְלֶךְ
פְּנִימָאָה מִמִּשְׁבְּצוֹת זֶהָב לְבוּשָׁה, וְהֵאִי זֶהָב
אִיהוּ ז' יָמֵי בְּרֵאשִׁית, ה' חֲמִשׁ אוֹר, ב' אִיהִי
ב' מִן בְּרֵאשִׁית, עֲלֶיהָ אֲתַמַּר (שיר ז י) יָפָה
כְּלַבְנָה, תּוֹרָה שְׂבָעֵל פֶּה קָרָאן לָהּ בְּמַתִּיבְתָא.

וּבְגִין דָּא כְּרוּזָא כְרִיז, פֶּמָה גְּבַרִין, פֶּמָה מְאִרֵי
תְרִיסִין, אַתְּפְנָשׁוּ בְּבֵי מְדַרְשָׁא, לְאַגְחָא
קָרָבָא עִם חוּיָא בְּגִינָה, וְכַמָּה תְרִיסִין אַתְּעַבִּירוּ
פְּסָקוֹת בְּגִינָה דְבְרַתָּא דְמַלְכָּא, וַיִּפְּן כַּה וְכַה
וַיִּרְא כִּי אֵין אִישׁ (שמות ב יב), לִית בְּהוֹן דְקָטִיל
לְחוּיָא, עַד דִּייתִי הֵהוּא דְאַתְמַר בִּיהָ וַיִּפְּן כַּה
וְכַה וַיִּפֶּן אֶת הַמְּצָרִי, וּבְגִין דָּא אַתְמַר (בראשית
ט) עַד כִּי יָבֵא שִׁיל"ה, שִׁיל"ה מִשְׁ"ה, דְּאִיהִי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (ספח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹהָ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לא תשכח מפי זרעו

ספרי הזוהר בכל בית! 12.000
 ספרים, דרשות לשמועה,
 קבצים ותמונות ועוד...

"בהאי חבורא דיק
 דאיהו ספרי הזוהר
 יפקון ביה מן גלותא
 ברחמי"

בזכות החבור שלה
 ספר הזוהר הקדוש
 יצאו בני ישראל
 מן הגלות
 ברחמים

מאגר
 ספרי הזוהר
 הקדוש
 הגדול
 בעולם!

"הוצרות הזוהר"
 תקליטור
 גרסה 1

מסע
 הזוהר
 העולמי

נחל לכיש 24/8 - בית שמש
 054-843-6784
 "קול הזוהר"
 שיעורים באוהר היומי בטלפון
 0722-990044

קול הרשב"י
 שיעור בזוהר היומי
0722-990055

קול
 הרשב"י
 0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
 בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.